

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΠΗΡΑΜΕ ΣΚΥΛΟ

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΖΕΙΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟ ΠΑΙΔΙ

Σκίτσα: Χρήστος Παπανίκος
Πρόλογος: Βασίλης Μπορομπόκας,
εκπαιδευτής σκύλων

*Στην πραγματικότητα, τα σκυλιά μιλάνε.
Αλλά μόνο σε αυτούς που ξέρουν να τα ακούν.*

Ορχάν Παμούκ

*Άπαξ και έχεις ζήσει με έναν σκύλο,
η ζωή σου χωρίς την παρουσία ενός άλλου σκυλιού
είναι μια μισητή ζωή.*

Ντίν Κουντς

Το σκυλάκι μου με ξέρει, άρα υπάρχω.

Γερτρούδη Στάιν

Πήραμε σκύλο;

Αρσέν

Περιεχόμενα

Πρόλογος	11
Εισαγωγή	17

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ:

Στο κατώφλι του σπιτιού

1. Γιατί όχι ένα χρυσόψαρο;	29
2. Ναι, αλλά τι σκυλί σου ταιριάζει;	39
3. Προετοιμάσου, προετοιμάσου, προετοιμάσου	51
4. So, you think you can dance?	57
5. Παιδιά;... Υπάρχουν και παιδιά;	69

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ:

Περνώντας για πρώτη φορά την πόρτα

6. «Ο επόμενος, παρακαλώ», ή: Στον γιατρό	81
7. «Do. Or do not. There is no try.» –Yoda, ή: Στον εκπαιδευτή	93
8. Το διαμέρισμα σαν WC	101
9. Τρώγοντας έρχεται η όρεξη	109

10. King size bed	121
11. Παιχνίδια με δόντια	133
12. Οι περιηγητές της πόλης, ή: Το λουρί	145
13. Στην παιδική χαρά	161
14. «Σίγουρα είσαι καλός;»	175
15. Εγώ κι εσύ, εσύ κι εγώ	183

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ:

Ζώντας μαζί, για πάντα

16. Μόνος στο σπίτι	197
17. Grooming	207
18. «Έχεις πυρετό;»	215
19. «Τι το θέλουμε το άλλο παιδί;»	223
20. Όλη την αγάπη	231
<i>Επίλογος</i>	233
<i>Ευχαριστίες</i>	237

Πρόλογος

Τι σημαίνει «αποκτώ σκύλο»

Σημαίνει ότι πρέπει να αναρωτηθώ και να σκεφτώ με πλήρη ειλικρίνεια αν είμαι έτοιμος να δεσμευτώ για δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε και περισσότερα –εύχομαι χρόνια απέναντι σε ένα πλάσμα που τα περιμένει όλα από εμένα. Να δεθώ μαζί του και, μερικές φορές, να κάνω λιγάκι πίσω τις ανάγκες μου και τα θέλω μου. Παραδείγματος χάρη, η μόνιμη επωδός των φίλων μου όταν τους έλεγα ότι πρέπει να αποχωρήσω από την παρέα λόγω της τότε μικρούλας Sugar, ήταν «Αμάν, ρε Μπορομπόκα, με το κουτάβι σου...» Εντέλει, όχι μόνο παρέμεινα σταθερός στο πρόγραμμά της, αλλά ανάγκασα και τους φίλους μου να με ακολουθούν στις βόλτες της –τις απαραίτητες και σημαντικές βόλτες της τουαλέτας, της κοινωνικοποίησης και της γνωριμίας της με τον κόσμο.

Αποκτώ σκύλο σημαίνει ότι δίνω από τον χρόνο μου και κάνω υπομονή για να του δείξω τι θέλω και τι δεν θέλω. Σημαίνει πως πρέπει να είμαι δίπλα του όταν μεγαλώνει, να τον καθοδηγώ και να τον διδάσκω ανάλογα με την ηλικία και τον χαρακτήρα του. Σημαίνει ότι έχω να κάνω με ένα πλάσμα βαθιά ανθρωποκεντρικό, που δεν το ενδιαφέρει αν χιτίζω καριέρα, αν η μεγάλη μου κόρη δίνει Πανελλήνιες ή αν το αφεντικό μου στη δουλειά με επιβαρύνει με εργασία για το σπίτι.

Η απόκτηση ενός σκύλου πρέπει να βασιστεί κυρίως στη λογική, καθώς το συναίσθημα πιθανότατα θα σας παραπλανήσει, με συνήθως κακή κατάληξη για τον σκύλο. Έχω γνωρίσει ανθρώπους οι οποίοι πήραν παρορμητικά σκύλο, πελάτες μου που σταμάτησαν και μάζεψαν ένα αδέσποτο από τον δρόμο. Ανθρώπους με μεγάλη καρδιά και πλεόνασμα αγάπης. Δυστυχώς είναι η εξαίρεση του κανόνα... Η πορεία μου σε αυτό το επάγγελμα με έχει διδάξει ότι ο περισσότερος κόσμος δεν ήταν προετοιμασμένος, δεν γνώριζε και δεν είχε ιδέα τι να περιμένει από έναν σκύλο.

Μου κάνει τρομερή εντύπωση ότι οι περισσότεροι ασχολούνται μέρες ή εβδομάδες για το ποιο smartphone, τηλεόραση ή υπολογιστή θα πάρουν. Μελετούν στοιχεία, χαρακτηριστικά, επιδόσεις, ώστε να καταλήξουν σε αυτό που τους ταιριάζει, μπαίνουν σε forum, μιλούν με ειδικούς, επισκέπτονται καταστήματα. Το κάνουν για το κινητό τους και δεν μπορούν να το κάνουν για τον σκύλο που θέλουν να βάλουν στη ζωή τους...

Όσοι δεν στάθμισαν σωστά τα δεδομένα, στο τέλος καταλήγουν θυμωμένοι, απογοητευμένοι, κουρασμένοι, και θέλουν να ξεφορτωθούν το

«πρόβλημα». Μια ματιά στους ελληνικούς δρόμους, στις φιλοζωικές εταιρείες και στα καταφύγια θα πείσει και τον πιο δύσπιστο.

Πάντα μιλώ με ειλικρίνεια σε όσους με καλούν και με ρωτούν την άποψή μου για την τάδε ή τη δείνα ράτσα, για το μέγεθος του σπιτιού τους σε σχέση με τον σκύλο που έχουν επιλέξει, για το αν πρέπει να στραφούν σε κουτάβι ή ενήλικο σκύλο. Πάντοτε απαντώ με ερωτήσεις: «Από χρόνο πώς πάτε;», «Το έχετε αποφασίσει όλοι μαζί;», «Είχατε ξανά σκύλο;», «Είστε σίγουροι για τη συγκεκριμένη ράτσα;», «Τα παιδιά σας μπορούν να συμμετέχουν στη φροντίδα του;», «Θα μένει πολλές ώρες μόνος του;». Αν διακρίνω δισταγμό, αμφιθυμία και αμφιβολία, τους προτρέπω να το ξανασκεφτούν καλύτερα. Τους συμβουλεύω να μην πάρουν σκύλο μόνο «για τα παιδιά», γιατί ενθουσιάστηκαν ή γιατί θα κάνει παρέα στη γιαγιά.

Μια Αμερικανίδα δασκάλα μου, η Debby Kay, μου είχε πει σε ένα σεμινάριο στη Ρώμη το 2015: «Βασίλη, θα ξεκινάς πάντα από τα αρνητικά. Εκεί θα καταλάβεις αν έχουν αποφασίσει πραγματικά γι' αυτόν τον σκύλο και αν θα είναι δεσμευμένοι απέναντι στην εκπαιδευτική διαδικασία.» Πόσοι και πόσοι άνθρωποι μαγεύτηκαν από το στρουμπουλό κουταβάκι, συγκινήθηκαν από το ημίαιμο του καταφυγίου, δώρισαν στον/στη σύντροφό τους το «ρατσάτο» που πάντα ονειρευόταν, απέκτησαν το σκυλί που ήθελαν τα πιτσιρίκια, υιοθέτησαν τον ενήλικο σκύλο για συντροφιά των γονιών τους, χωρίς όμως να σκεφτούν κάποια πολύ βασικά πράγματα:

- Είμαστε έτοιμοι για τρεις βόλτες την ημέρα; Βρέξει-χιονίσει;
- Έχουμε σκεφτεί πως πρέπει να σηκωνόμαστε νωρίς κάθε Κυριακή, για να μην περιμένει το κουτάβι πιεσμένο για την τουαλέτα του, ανεξάρτητα από το αν το Σαββατόβραδο ξενυχτήσαμε;
- Είμαστε OK που θα γεμίσει το σπίτι μας τρίχες;
- Είμαστε OK να μοιραστούμε το σπίτι μας και όχι να εξορίσουμε τον σκύλο μας στο μπαλκόνι ή στην ταράτσα επειδή μεγάλωσε;
- Μπορούμε να κάνουμε υπομονή τους πρώτους δύσκολους μήνες;
- Μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι αν θα του επιτρέπουμε να ανεβαίνει ή όχι στον καναπέ;
- Έχουμε σκεφτεί πως όταν βρέχει θα «μυρίζει» το τρίχωμά του;
- Θα φροντίζουμε για τη σωστή διατροφή του;
- Θα φροντίζουμε για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψή του;
- Θα φροντίζουμε για την εκπαίδευσή του;
- Έχουμε σκεφτεί ότι πρέπει να μάθει σωστά για να μη μας τραβάει αύριο στη βόλτα;

Αν είμαστε OK με τα παραπάνω, τότε παίρνουμε σκύλο και ζούμε υπέροχα όλοι μαζί. Εάν δεν είμαστε, απλώς βγάζουμε την «υπόθεση σκύλος» από το μυαλό μας. Αν τώρα ανήκουμε σε μια τρίτη κατηγορία, δηλαδή αποκτήσαμε σκύλο χωρίς να τα έχουμε σκεφτεί όλα αυτά και δυσκολευόμαστε, βρίσκουμε έναν επαγγελματία εκπαιδευτή για να μας βοηθήσει να προχωρήσουμε παρακάτω.

Επομένως, θα σας πρότεινα να αναρωτηθείτε αν είστε έτοιμοι να δώσετε χρόνο από τη ζωή σας για ένα πλάσμα που θα σας αγαπήσει περισσότερο απ’

όσο φαντάζεστε. Για ένα ζώο με το οποίο θα επικοινωνείτε χωρίς λόγια και θα συνεννοείστε καλύτερα απ' ό,τι με πολλούς ανθρώπους. Για να βάλετε πλάι σας έναν φίλο με τον οποίο θα δεθείτε τόσο πολύ, που θα τρομάξετε. Για να βελτιώσετε τη ζωή σας με τη βοήθεια ενός γούνινου μάγου...

Ο σκύλος είναι ένα χαρισματικό, ευγενικό, καλόκαρδο ζώο, το οποίο θα μπορέσουμε να νιώσουμε και να απολαύσουμε αν είμαστε ανοιχτοί και έτοιμοι. Δυστυχώς ή ευτυχώς, ο σκύλος δεν είναι για όλους. Είναι γι' αυτούς που πρέπει.

Να λοιπόν ένα βιβλίο που μιλά για το πώς είναι να ζεις με έναν σκύλο! Από την πρώτη πρώτη στιγμή, που πρέπει να δούμε αν μπορούμε και αν πρέπει να υιοθετήσουμε έναν σκύλο, μέχρι όταν ο σκύλος μας θα γίνει ένας συμπαθητικός γεράκος με άσπρες τρίχες.

Ο Κυριάκος Αθανασιάδης μάς καλεί σε μια μεγάλη «βόλτα» με χιούμορ και ευαισθησία, προσφέροντας στιγμές από την καθημερινότητά του με τα αγαπημένα του τετράποδα παιδιά. Τα επεισόδια με τον Αρσέν αλλά και τις αξιαγάπητες Άγκαθα και Φαντομά μάς μεταφέρουν νοερά στον δικό τους μικρόκοσμο που είναι ευχάριστος αλλά και απαιτητικός. Η προσωπική του εμπειρία είναι συγκινητική, οι πληροφορίες που δίνει πολύτιμες και ως επαγγελματίας εκπαιδευτής με μεγάλη πείρα μου άρεσε το βιβλίο, και πιστεύω πως θα αρέσει και σε εσάς.

Καλή ανάγνωση! Και καλές βόλτες!

Βασίλης Μπορομπόκας
Επαγγελματίας εκπαιδευτής σκύλων (CDT, DADT)
Teaching dogs with heart since 1999
www.happydogs.gr

Εισαγωγή

Ήταν τέλη Ιανουαρίου και είχε αρχίσει να νυχτώνει. Πήγαμε με το αυτοκίνητο κάπου προς τα όρια της πόλης. Η Κίκα οδηγούσε αργά, σχεδόν όπως στα όνειρα. Κι εγώ προσπαθούσα να προσανατολιστώ. Δεν ήξερα εκείνη την περιοχή της Θεσσαλονίκης. Δεν οδηγώ και συνήθως ταξιδεύω με το τρένο.

Φτάσαμε στο διανυκτερεύον βενζινάδικο του ραντεβού μας. Το συγκεκριμένο εξυπηρετούσε μεγάλα φορτηγά κυρίως, γι' αυτό και διέθετε έναν μεγάλο χώρο στάθμευσης. Εκείνη την ώρα πάντως, Κυριακή βράδυ, δεν είχε πολλή κίνηση. Παρκάραμε και βγήκαμε έξω. Δεν έκανε κρύο, όμως το μπουφάν ήταν απαραίτητο. Ίσως να έβρεχε κάποια στιγμή· παρά την απουσία αστικού φωτός εκεί που είχαμε βρεθεί, δεν φαινόταν κανένα αστέρι στον ουρανό.

Το φορτηγό που περιμέναμε –μια νταλικά με έδρα την Καβάλα, που έκανε μετακομίσεις– δεν είχε φτάσει ακόμα. Κοιταχτήκαμε. Δεν είπαμε κάτι. Θα περιμέναμε.

Κι έπειτα ήρθε.

Ίσως προηγήθηκε κι ένα τηλεφώνημα από τον οδηγό· δεν το θυμόμαστε. Ήρθε, έκανε μία μανούβρα σε εκείνη τη μεγάλη πίστα και πάρκαρε δίπλα στο αυτοκίνητό μας. Κοιταχτήκαμε πάλι. Ίσως να σφίξαμε και ο ένας τα χέρια του άλλου. Τα φρένα της νταλίκας αναστέναξαν δυνατά, και έψαξα κάπου να σβήσω το τσιγάρο μου. Ένιωθα σαν να ήμουν στο πρώτο ραβτεβού. Κατά μία έννοια, ήμουν πράγματι.

Ο οδηγός κατέβηκε και μας πλησίασε. Νέος, χαμογελαστός, ευχάριστος.

Δεν κρατούσε τίποτα στα χέρια του.

Πού είναι...; σκέφτηκα να πω, αλλά συγκρατήθηκα.

«Ελάτε», μας είπε μόλις συστηθήκαμε. «Τι κάθεστε;»

Πού να πάμε; Να κάνουμε τι;

Μας άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και μας έκανε νόημα να ανεβούμε. Μπήκε ξανά και ο ίδιος μέσα, γλιστρώντας πάλι στη θέση του. Ανεβήκαμε κι εμείς –ή μάλλον σκαρφαλώσαμε. Η θέση ήταν φαρδιά και μας χωρούσε και τους δύο.

«Προσοχή μην τα πατήσετε μόνο», μας είπε.

Ποια να μην πατήσουμε;

Κοιτάξαμε κάτω, στα πόδια μας. Ένα χαρτόκουτο.

Ένα χαρτόκουτο με τρύπες.

Ένα χαρτόκουτο με τρύπες που *κουνιόταν*.

Στ' αλήθεια, μόνο από τύχη δεν το είχαμε πατήσει.

«Άντε ντε, ανοίξτε το», μας είπε.

Γελούσε. Μα πώς μπορούσε να γελάει;

Κοιταχτήκαμε με την Κίκα και σηκώσαμε το χαρτόκουτο πιάνοντάς το κι οι δύο, σαν να ήταν κάτι μεγάλο και βαρύ. Ένα ψυγείο ίσως.

Το βάλουμε στα πόδια μας, κι εκείνο άρχισε να κουνιέται ακόμη περισσότερο. Και να *μιλάει*.

Δεν ήμουν σε θέση να το ανοίξω εγώ, καθώς τα χέρια μου ξαφνικά είχαν παγώσει, οπότε το ανέλαβε η γυναίκα μου. Άνοιξε μια άκρη από το χαρτόκουτο, κι αμέσως ένα κεφάλι πετάχτηκε έξω.

Ένα κεφαλάκι.

Μας κοίταξε με ένα τεράστιο, πλατύ, φωτεινό χαμόγελο. Και κάτι μας είπε.

Κοιταχτήκαμε πάλι, και η Κίκα το πήρε στα χέρια της. Ήταν ένα παχουλό, όμορφο, *γελαστό* σκυλάκι. Κατευθείαν όρμησε στο πρόσωπό της και άρχισε να τη γλείφει. Ήταν σαν να λέει, *Μα επιτέλους σάς βρίσκω. Εσύ είσαι η μαμά μου; Αχ, μαμά, είσαι πολύ όμορφη!*

Είχα μείνει να το κοιτάζω, και η Κίκα από τη μεριά της είχε μείνει εντελώς ακίνητη, να το κρατάει με τα δυο της χέρια μπροστά από το πρόσωπό της, για να τη γλείφει εκείνο με την ησυχία του.

Συστρεφόταν, έβγαζε μικρές κραυγές απόλαυσης, συνέχιζε να γελάει και ήταν ευτυχισμένο.

«Θεέ μου», είπαμε, «είναι απίθανος. Απίθανος! Ευχαριστούμε.»

«Α, όχι», μας είπε ο οδηγός. «Δεν είναι αυτό το δικό σας. Το δικό σας είναι ακόμα μέσα στην κούτα.»

Ορίστε;... Ποια κούτα;

Α, το χαρτόκουτο. Μα...

Η Κίκα μού έδωσε το σκυλάκι, που αμέσως άρχισε να γλείφει εμένα. Χαρούμενο, ευτυχισμένο και βγάζοντας πάντα εκείνες τις μικρές φωνούλες απόλαυσης. Δεν ήξερα τι να κάνω. Το κρατούσα όσο πιο απαλά γινόταν –ήταν πολύ μικροσκοπικό–, αλλά κυρίως κοιτούσα αριστερά μου, την Κίκα, που έβαλε πάλι τα χέρια της μέσα στο χαρτόκουτο, *έψαχνε* –μα πώς μπορούσε να *ψάχνει* μέσα σε κάτι τόσο μικρό;– και τελικά έβγαλε έξω ένα άλλο σκυλάκι. Ένα άλλο κουτάβι.

Που δεν γελούσε, δεν συστρεφόταν, δεν όρμησε να της γλείψει το πρόσωπο. Που δεν έκανε τίποτα.

Απλώς καθόταν εκεί, παραδομένο στη μοίρα του.

Φοβόταν.

Και έτρεμε.

Τι θα με κάνετε λοιπόν; Αυτό ήταν; Τελείωσα; Θα με φάτε;

«Αυτό είναι το δικό σας», μας είπε ο οδηγός. «Το άλλο είναι κοριτσάκι και θα το κατεβάσω στην Αθήνα. Έχουμε πολύ ταξίδι ακόμα.»

Αυτό είναι το δικό σας.

Άφησα τη μικρή να μου κάνει άλλη μία, τελευταία, γλειψιά στο πρόσωπο και την έβαλα όσο πιο προσεκτικά μπορούσα πίσω στην κούτα της. Και κοίταξα μια την Κίκα και μια εκείνο εκεί το πραγματάκι που κρατούσε. Εκείνο το τρεμάμενο σωματάκι.

Αυτό ήταν *το δικό μας* λοιπόν.

Αυτός ήταν ο Αρσέν.

Είχαμε προβλέψει να πάρουμε μια κουβερτούλα μαζί. Την είχα στα πόδια μου και έβαλα τον Αρσέν επάνω. Εκείνος έκατσε εκεί, μαζεμένος, με τα μάτια μισόκλειστα, χωρίς να κάνει τίποτα. Απλώς συνέχιζε να φοβάται.

Αλλά όχι όσο εγώ.

Εγώ φοβόμουν περισσότερο.

Φοβόμουν ότι θα μου πέσει, ότι θα σπάσει, ότι θα τρακάρουμε και θα χτυπήσει. Φοβόμουν τα πάντα. Τον έπιανα γερά και με τα δυο μου χέρια, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην τον ζουλάω. Ήμουν σίγουρος ότι κάτι κακό θα συνέβαινε. Ειδικά με τόσα αυτοκίνητα που ξαφνικά βρέθηκαν γύρω από το δικό μας.

Τίποτα δεν συνέβη. Φτάσαμε. Και παρκάραμε. Αλλά όχι κάτω από το σπίτι μας. Βρήκαμε μια θέση απέναντι από τον Λευκό Πύργο, κάτω από την Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών. Από εκεί το σπίτι μας απείχε περί τα πεντακόσια μέτρα.

Όμως άρχισε να βρέχει. Όχι πολύ ούτε έντονα. Ψιχάλιζε μόνο. Αλλά ήταν βράδυ, και κρατούσα στα παγωμένα χέρια μου εκείνο το μικροσκοπικό πλάσμα που φοβόταν.

Κι αν κρύωνε;

Ακόμη χειρότερα: αν *γλιστρούσα* στα νερά της βροχής και μου έπεφτε από τα χέρια;

Καταστροφή...

Ένας άνθρωπος χρειάζεται κατά μέσο όρο δέκα λεπτά για να περπατήσει ένα χιλιόμετρο, οπότε πέντε αρκούσαν για να φτάσουμε στο σπίτι μας.

Υπό κανονικές συνθήκες.

Με τον φόβο που είχα ότι θα γλιστρούσα και θα μου έπεφτε, κάναμε δεκαπέντε.

Η Κίκα ήταν κολλημένη δίπλα μου και με κρατούσε από το μπράτσο. Ήταν έτοιμη να τον πιάσει έτσι και τον έβλεπε να φεύγει από την αγκαλιά μου. Στο μεταξύ, εκείνος είχε κάπως αναθαρρήσει –όχι πολύ: μια στάλα– και είχε σηκώσει το κεφάλι του για να δει τι συνέβαινε. *Αυτό, θα σκέφτηκε, δεν είναι εκείνο το φορτηγό που ήμουν πριν με την αδελφή μου. Η οποία μάλιστα δεν είναι εδώ πια. Όπως δεν είναι και η μαμά μου.*

Πού με πάνε; Και γιατί; Θα με φάνε, λογικά, αλλά τότε;

Μπήκαμε στην είσοδο της πολυκατοικίας μας και καλέσαμε το ασανσέρ, μουσκεμένοι και με την ανάσα μας κομμένη. Φτάσαμε, τα είχαμε καταφέρει. Παρά τα εμπόδια, επιτέλους είχαμε φτάσει στον προορισμό μας. Ένας θρίαμβος.

«Αυτό είναι το σπίτι σου, Αρσέν», του είπαμε και τον αφήσαμε στο χολ.

Γύρισε, μας κοίταξε, στράφηκε πάλι μπροστά του και άρχισε να εξερευνά το σπίτι.

Μετά από λίγο παίζαμε όλοι μαζί με τα παιχνίδια του.

Όταν κουραστήκαμε, πέσαμε για ύπνο. Με τον φόβο, βέβαια, ότι θα τον πλακώσουμε και θα πεθάνει από ασφυξία.

Ξυπνούσαμε, και εγώ και η Κίκα, ανά μισή ώρα και τον κοιτούσαμε. Κοιμόταν βαθιά, ήταν ξεθεωμένος.

Αλλά, ναι: ήταν στο σπίτι του. Και μάλλον το είχε νιώσει.

Στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, θα μιλήσουμε για τα πράγματα που μάθαμε από τον Αρσέν τα χρόνια που ακολούθησαν: αυτά τα πέντε χρόνια που ζούμε όλοι μαζί στο ίδιο σπίτι. Θα θυμηθούμε μερικά από όσα μάς εντυπωσίασαν ή που μας έκαναν να χαρούμε, ή να τον θαυμάσουμε ή να τρομάξουμε ή να γελάσουμε και να κλάψουμε μαζί του.

Θα αφηγηθούμε μικρές ιστορίες και θα δώσουμε πολλές χρήσιμες, πιστεύουμε, συμβουλές και τιπ κυρίως για όποιους από εσάς ενδιαφέρονται να αποκτήσουν ένα σκυλάκι: κυρίως δηλαδή για όσους θα προτιμούσαν να πάρουν ένα κοντάβι, καθώς οι περισσότεροι δεν επιλέγουν έναν μεγαλύτερο σε ηλικία σκύλο.

Προσοχή όμως: αυτό το βιβλίο δεν είναι ένα βιβλίο εκπαίδευσης σκύλων –δεν είμαστε εκπαιδευτές. Όπως επίσης δεν υποκαθιστά σε καμία περίπτωση ακόμη και την πιο απλή συμβουλή ενός κτηνιάτρου. Ο κτηνίατρός

σας θα είναι πάντα ο μόνιμος και σταθερός σας σύμβουλος και οδηγός για το σκυλί σας.

Στις παρακάτω σελίδες θα μιλήσουμε μαζί, όσο πιο απλά μπορούμε, για κάποια άλλα πράγματα, αντλημένα από την πείρα μας –από τη συμβίωση με τον Αρσέν (και όχι μόνο με τον Αρσέν) και από την τριβή μας με το κεφάλαιο Κατοικίδια: θα δείτε τι να περιμένετε από την απόκτηση ενός σκύλου, πώς πρέπει να προετοιμαστείτε πριν έρθει στο σπίτι σας και πόσο θα διαμορφώσει εσάς τους ίδιους αυτή η συμβίωση.

Κυρίως όμως: θα μιλήσουμε για το πώς μπορείτε να περνάτε και οι δύο εξίσου καλά.

---

*Εντέλει θα δούμε τι σημαίνει να ζεις
κάτω από την ίδια στέγη –και συχνά αγκαλιά
πάνω στο ίδιο κρεβάτι– με ένα τετράποδο παιδί:
ένα παιδί που δεν μπορεί μεν να σου μιλήσει,
αλλά που επικοινωνεί μαζί σου με όλους
τους άλλους τρόπους. Τι σημαίνει να ζείτε μαζί
με έναν τόσο πολύτιμο, μοναδικό φίλο,
έναν σύντροφο για μια ζωή.*

Οι υπόλοιποι, όσοι δεν ενδιαφέρεστε να αποκτήσετε ένα σκυλάκι, κουτάβι ή μεγάλης ηλικίας, διαβάζετε το βιβλίο αυτό ακριβώς γιατί έχετε ήδη έναν

σκύλο στο σπίτι ή και περισσότερους. Εσείς ήδη *ξέρετε*: μοιραζόμαστε μαζί αυτό το θαύμα. Αλλά σας αρέσει να τα ακούτε όλα αυτά ξανά και ξανά, όπως άλλωστε αρέσει και σε εμάς.

Ελπίζουμε να απολαύσετε αυτό το ταξίδι, αυτή τη μεγάλη, ευχάριστη βόλτα στο πάρκο με το λουρί, και οι μεν και οι δε εξίσου.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Στο κατώφλι του σπιτιού

---

*Αποφασίσατε να πάρετε έναν σκύλο
–κατά πάσα πιθανότητα, ένα κουτάβι.
Υπέροχη ιδέα! Είστε όμως έτοιμοι για τις μεγάλες
(και υπέροχες) αλλαγές που θα φέρει
στη ζωή σας αυτό το σκυλί;*

1.

Γιατί όχι ένα χρυσόψαρο;

Όμως ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Όστε θέλετε να πάρετε ένα σκυλάκι, ε; Τέλεια!

Αλλά, αλήθεια, γιατί το θέλετε; Έχετε μια ξεκάθαρη άποψη γι' αυτό; Εντέλει είστε *σίγουροι* ότι το θέλετε; Γιατί πρόκειται να αλλάξει τη ζωή σας.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή εδώ: πρέπει να είστε σε θέση να απαντήσετε ή με ένα μεγάλο ΝΑΙ ή με ένα ψιθυριστό ΟΧΙ. Ή και όπως αλλιώς, δεν έχει σημασία. Παρ' όλα αυτά, αν η απάντησή σας *δεν* είναι ένα μεγάλο ΝΑΙ, ένα ΝΑΙ μέσα από την ψυχή σας, πολύ απλά *μην* πάρετε αυτό το σκυλάκι. Δεν θα είναι καλό ούτε για σας ούτε για εκείνο.

Υπέροχα, πανέμορφα, αφοσιωμένα και αξιαγάπητα, τα σκυλιά δεν είναι μόνο «ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου». Είναι κάτι πολύ παραπάνω από αυτό. Ρωτήστε όποιον έχει σκύλο και θα σας πεί!

Αν αγαπάτε τα σκυλιά, αυτό το βιβλίο είναι για εσάς. Κι αν πάλι δεν έχετε σκύλο, αλλά σκέφτεστε να αποκτήσετε, διαβάστε το ξανά και ξανά. Θα μάθετε, με τον πιο απλό και παραστατικό τρόπο, και με πολλά παραδείγματα από την καθημερινότητα:

- ❖ Ποιος τύπος σκύλου ταιριάζει περισσότερο με το στιλ της ζωής σας.
- ❖ Τι προετοιμασίες πρέπει να κάνετε πριν έρθει στο σπίτι σας.
- ❖ Πώς θα περάσουν οι πρώτοι δύσκολοι, αλλά τόσο ευχάριστοι, μήνες.
- ❖ Ποιες είναι οι υποχρεώσεις σας απέναντί του από εκεί και πέρα.

Μέσα από είκοσι ανεξάρτητα κεφάλαια, ενημερωθείτε –από κάποιον που τα έμαθε όλα από... πρώτο χέρι, με πολλά παραδείγματα από την καθημερινή τριβή με τα δικά του σκυλιά– για όλα όσα είναι απαραίτητο να ξέρετε πριν ενώσετε τη ζωή σας με το κουτάβι ή τον ενήλικο σκύλο που ονειρεύεστε.

Πώς είναι, λοιπόν, να ζεις στο ίδιο σπίτι με ένα τετράποδο παιδί;

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-142-3

9 789606 451423